

Temat: Schorzenia układu moczowo płciowego

1. Zakażenia układu moczowo-płciowego należą do najczęstszych chorób wywoływanych przez bakterie, wirusy i grzyby.

Drobnoustroje na które jesteśmy narażeni najczęściej

Candida albicans

Typowe objawy to:

- świąd pochwy, świąd sromu, któremu może (ale nie musi) towarzyszyć uczucie pieczenia
- gęsta, biała wydzielina (upławy) o bardzo delikatnym zapachu, przypominająca konsystencją serek wiejski
- zaczerwienienie, obrzęk oraz bolesność i tkliwość wokół pochwy i odbytu
- uczucie pieczenia podczas oddawania moczu
- ból podczas stosunków seksualnych

Chlamydia trachomatis

U 75% kobiet oraz około 50% mężczyzn zainfekowanych chlamydią nie występują żadne objawy. Jeśli objawy występują, pojawiają się one w ciągu 60 dni od stosunku płciowego z zainfekowaną osobą, zazwyczaj od jednego do trzech tygodni od momentu zakażenia.

Typowe objawy u kobiet:

- upławy
- pieczenie podczas oddawania moczu
- bóle podbrzusza, pleców w okolicy lędźwiowej
- mdłości oraz gorączka
- ból podczas stosunku płciowego lub krwawienia między miesiączkami

nieleczona chlamydioza może doprowadzić do zapalenia górnego odcinka dróg rodnych. Konsekwencją zapalenia dróg rodnych może być bezpłodność (niemożność zajścia w ciążę), chroniczne bóle w dole brzucha, cięża pozamiciczna.

Chlamydioza podczas ciąży może prowadzić do przedwczesnego pęknięcia błon płodowych, a także u nielicznych kobiet do ciąży jajowodowej. Ponadto, chlamydioza może prowadzić do zapalenia spojówek oraz zapalenia płuc u noworodków.

Typowe objawy u mężczyzn:

- wydzielina z cewki moczowej
- uczucie pieczenia podczas oddawania moczu
- pieczenie i swędzenie wokół ujścia cewki moczowej
- ból oraz obrzęk jąder

nieleczona chlamydia może powodować infekcję cewki moczowej i dolegliwości w postaci obrzęku i bolesności jąder.

- Zarówno u mężczyzn, jak i u kobiet, odbywających stosunek analny może dojść do infekcji odbytu, co może powodować bóle, pojawienie się nietypowych wydzielin lub krwawienia. Chlamydia trachomatis identyfikowana bywa także w jamie ustnej kobiet i mężczyzn, mających stosunki oralne z zainfekowanym partnerem.
- **Herpes (HSV I i II) – Opryszczka**
- Pierwsze zmiany pojawiają się zazwyczaj w ciągu 2 tygodni po zakażeniu wirusem. Podczas pierwszego przypadku opryszczki mogą pojawić się oznaki, takie jak drugie ognisko owrzodzeń oraz objawy grypo-podobne, tj. gorączka i powiększenie węzłów chłonnych. Jednak większość osób, które posiadają HSV, może nigdy nie zaobserwować owrzodzeń lub mogą posiadać bardzo łagodne objawy, których nawet nie zauważą lub mogą pomylić je z ugryzieniem przez owada lub innym podrażnieniem skóry.

Typowe objawy to:

- gorączka, ból głowy i mięśni
- bolesne pęcherze i wrzody w miejscu zakażenia (np. usta, okolice narządów płciowych, odbyt lub odbytnica)
- owrzodzenia na genitaliach (pęcherze mogą być „schowane” w pochwie)
- podrażnione i spuchnięte gruczoły lub węzły limfatyczne

U osób nieleczonych zmiany i ból zwykle mijają w ciągu 3-4 tygodni. Owrzodzenia zostają zazwyczaj wyleczone samoistnie, ale wirus nigdy nie zniknie, pozostanie na zawsze w organizmie człowieka w formie uśpionej, nie powodując żadnych objawów. Wirus może znów stać się aktywny i powodować nowe zmiany. Nazywa się to nawracającą opryszczką.

Ureaplasma species

Najczęstszym drobnoustrojem dróg moczowo-płciowych jest *Ureaplasma species*. Bakteria ta przenoszona jest głównie na drodze kontaktów płciowych.

Objawy infekcji

Ureaplasma species zarówno u kobiet jak i u mężczyzn bywają podobne do tych, jakie występują przy zakażeniach bakteryjnych i najczęściej dotyczą cewki moczowej. Najczęściej odczuwane są:

- dolegliwości przy oddawaniu moczu
- bolesność i pieczenie w cewce moczowej
- częste oddawanie moczu
- uczucie parcia na mocz

Infekcja ta może spowodować u kobiet zapalenie jajowodów, jajników, szyjki macicy i trzonu macicy. *Ureaplasma species* odgrywa istotną rolę w etiologii i patogenezie porodów przedwczesnych, przedwczesnego pęknięcia błon płodowych. Przykładem powikłań wskutek nie leczenia zakażeń *Ureaplasma species* mogą być powtarzające się poronienia. U mężczyzn infekcja może być przyczyną nierzęączkowego zapalenia cewki moczowej i zapalenia gruczołu krokowego.

Mycoplasma

Mycoplasma hominis i ***Mycoplasma genitalium*** należą do grupy mykoplazm płciowych. Obecność tych drobnoustrojów stwierdza się w układzie moczowo-płciowym mężczyzn i kobiet. Do zakażenia dochodzi drogą kontaktów płciowych.

Mycoplasma hominis może być przyczyną nierzęączkowego zapalenia cewki moczowej, zapalenia szyjki macicy, jajników, jajowodów, odmiedniczkowego zapalenia nerek, gorączki oraz sepsy popołożowej. Stwierdzono również możliwość występowania przedwczesnych porodów związanych z zakażeniem tym drobnoustrojem.

Mycoplasma genitalium może powodować nierzęączkowe zapalenie cewki moczowej. U kobiet zarażonych tym patogenem występuje zapalenie śluzówki macicy, zapalenie jajowodu, zapalenie szyjki macicy, zapalenie miednicy mniejszej.

Objawy zarówno u kobiet jak i u mężczyzn związane są z przewlekłym zapaleniem cewki moczowej.

Kobiety najczęściej odczuwają:

- dolegliwości związane z oddawaniem moczu
- bolesność i pieczenie w cewce moczowej
- częste oddawanie moczu
- uczucie parcia na mocz

Mężczyźni dodatkowo mogą obserwować:

- wyciek z cewki moczowej
- podrażnienie prącia

2. Niewydolność nerek

a) Ostra niewydolność występuje wówczas, gdy stan zapalny rozwija się szybko, Przy ostrej niewydolności nerek możliwe są:

- wymioty
- biegunka
- krwotoki z przewodu pokarmowego

Gdy choroba się rozwinie, coraz rzadziej oddajemy mocz, pojawiają się obrzęki nóg, rąk, niekiedy całego ciała. Wskutek zatrzymywania wody w organizmie dość szybko zwiększa się masa ciała. Stanom ostrym towarzyszą także zaburzenia oddychania, wywołane przez obrzęk płuc. Mięśnie nóg i rąk często wyraźnie drżą, a przewód pokarmowy dręczony jest przez mdłości i wymioty.

Ostra niewydolność nerek spowodowana jest najczęściej przez:

- biegunkę lub wymioty
- niedrożność dróg moczowych, wywołana przez kamice nerkową lub nowotwór
- ostre śródmiąższowe lub kłębuszkowe zapalenie nerek
- krwotok
- zatrucie toksynami
- hemolizę

- wstrząs urazowy
- wstrząs septyczny

b) Przy przewlekłej niewydolności nerek pierwszym objawem może być chwiejne ciśnienie tętnicze oraz tzw. zagęszczenie moczu. Z upływem czasu pojawia się wzmożone pragnienie i częste oddawanie moczu. Zwykle rozwija się też nadciśnienie tętnicze. Im bardziej utrwalona choroba, tym więcej objawów. Często pojawia się świąd skóry, obrzęki kończyn, bolesne skurcze i tzw. zespół niespokojnych nóg. Układ krążenia także szwankuje. Pojawia się zadyszka po wysiłku, bóle głowy, zaburzenia widzenia spowodowane nadciśnieniem tętniczym. Nocą chorzy cierpią na napady duszności, a pojawiający się dość często ból za mostkiem może sugerować zawał serca. Stałymi objawami są czkawka i wymioty. Przy ostrym kłębuszkowym zapaleniu nerek pojawia się ból w okolicy lędźwi, ciemnoczerwone zabarwienie moczu, obrzęki pod oczami i podwyższone ciśnienie tętnicze.

Przewlekła niewydolność nerek spowodowana jest najczęściej przez:

- choroby kłębuszków nerkowych (pierwotne i wtórne)
- cukrzycę
- choroby naczyń (zwężenie, *nephrosclerosis*)
- choroby cewkowo-śródmiąższowe
- choroby z towarzyszącymi torbielami nerek (np. wielotorbielowatość nerek)
- powiększona prostata
- niewłaściwą dietę - np. spożywanie czerwonego mięsa

3. Nietrzymanie moczu przyczyny

Przewlekłe nietrzymanie moczu może mieć różne przyczyny i formy, kłopoty z niekontrolowaną mikcją można podzielić na:

- wysiłkowe nietrzymanie moczu,
- nietrzymanie moczu z nagłym parciem,
- nietrzymanie moczu z przepełnienia.

Wysiłkowe nietrzymanie moczu

U seniorów najczęściej występuje wysiłkowe nietrzymanie moczu, które jest związane z naturalnym osłabieniem mięśni dna miednicy. Podczas niewielkiego wysiłku (kichania, kaszlu, skakania, gwałtownego śmiechu) dochodzi do wzrostu ciśnienia w pęcherzu i wycieku moczu. Początkowo do nietrzymania moczu u osób starszych dochodzi wyłącznie w sytuacjach wysiłku, ale z czasem może pojawić się podczas snu, w trakcie zmiany pozycji leżenia. Wysiłkowe nietrzymanie moczu częściej dotyka starszych kobiet niż mężczyzn.

U kobiet mięśnie Kegla ulegają osłabieniu. Główne przyczyny to:

- wiek – z czasem mięśnie w naturalny sposób stają się słabsze;
- niedobór estrogenów związany z menopauzą;
- ciąża i poród, zwłaszcza siłami natury;
- dźwiganie ciężarów;
- przewlekły kaszel;
- przewlekłe zaparcia.

Nietrzymanie moczu u mężczyzn przyczyny

U mężczyzn częściej obserwuje się nietrzymanie moczu z nagłym parciem, które oprócz zaawansowanego wieku wiąże się z różnymi chorobami, np. chorobą Alzheimera, chorobą Parkinsona, udarem mózgu, czy niewielkim przerostem stercza.

Mężczyźni miewają także problem z nietrzymaniem moczu z powodu przepełnienia, kiedy znacznie przerośnięta prostata utrudnia całkowite opróżnienie pęcherza, a zalegający mocz wycieka mimowolnie. Z wiekiem u mężczyzn może dojść także do osłabienia zwieracza cewki moczowej i wtedy mogą pojawić się objawy wysiłkowego nietrzymania moczu.

Leczenie nietrzymania moczu u kobiet

Przy wysiłkowym nietrzymaniu moczu podstawowym środkiem jest wzmocnienie mięśni Kegla. Można je łatwo wyczuć, przerywając podczas sikania strumień moczu.

Ćwiczenie wykonuje się z lekko uchylonymi kolanami, w dowolnej pozycji – siedzącej, stojącej, leżącej. Najpierw należy zaciskać mięśnie powoli (licząc do 5), a następnie je rozluźnić – powtórzyć 4-5 razy.

Drugą serię zaciśnień wykonuje się szybciej (licząc do 2) i również powtarza się 4-5 razy, i tak na zmianę przez 5 minut, co najmniej 3 razy dziennie, a najlepiej 6-10. Ćwiczenia trzeba wykonywać regularnie, również po ustąpieniu nietrzymania moczu, wtedy dają najlepsze efekty.

Stopień nietrzymania moczu

Stopień nietrzymania moczu:

- lekki,
- średni,
- ciężki,

określa się na podstawie częstotliwości i ilości oddanego moczu w ciągu doby. Ważne jest również to, w jakich sytuacjach dochodzi do bezwiednego oddania moczu.

4. Przerost gruczołu krokowego

Przerost prostaty – przyczyny

Najpowszechniejszą przyczyną przerostu prostaty jest postępujący proces starzenia się organizmu. Z wiekiem następuje spadek poziomu testosteronu, a wraz z nim pojawiają się zaburzenia hormonalne. W konsekwencji następuje rozrastanie się tkanek gruczołu stercza. Dodatkowo do powstawania chorób prostaty mogą przyczyniać się uwarunkowania genetyczne oraz nieodpowiednio zbilansowana dieta (nadmiar nasyconych kwasów tłuszczowych) i niezdrowy tryb życia.

Niepokojące objawy

Powiększająca się prostata powoduje ucisk na cewkę moczową, wywołując szereg charakterystycznych dolegliwości. Coraz częściej pojawia się konieczność skorzystania z toalety, zaś oddawaniu moczu towarzyszy narastający ból i pieczenie. Poza tym nagłace i silne parcie na pęcherz jest nieproporcjonalne w stosunku do niewielkiej ilości oddawanego moczu, który jest zatrzymywany w

pęcherzu. Strumień moczu jest coraz cieńszy i ma coraz mniejsze ciśnienie, zaś w bardziej zaawansowanych postaciach pojawia się zaledwie kilka kropel, zaś czas mikcji jest znacznie wydłużony. Niekiedy mogą pojawiać się także dodatkowe objawy, jak np. śladowe ilości krwi w spermie i moczu, osłabienie, wymioty i gorączka oraz ból w okolicach penisa

Problemy z oddawaniem moczu spowodowane są tym, że rozrost gruczołka, a przede wszystkim spory obrzęk, który rozwija się w obszarze prostaty (zwłaszcza przy 1 i 2 stadium gruczołka), uciskają cewkę moczową.

Jednocześnie wysiłek związany z „wypychaniem” moczu bywa niewystarczający, aby całkowicie opróżnić pęcherz moczowy. Pozostałości moczu w pęcherzu moczowym z kolei sprawiają, że często pojawia się potrzeba ponownego oddania moczu. Dlatego właśnie mamy do czynienia z częstą potrzebą oddawania moczu, zarówno za dnia, jak i w nocy.

Profilaktyka i leczenie

Dużą rolę w leczeniu przerostu prostaty odgrywa wczesna diagnoza i profilaktyka. Ważne jest, aby – mimo upływu lat – nie zaniedbywać regularnego wysiłku fizycznego ani zdrowego odżywiania, a także systematycznie wykonywać przynajmniej podstawowe badania, nawet jeżeli nie pojawiają się żadne wyraziste dolegliwości. Do najpopularniejszych form diagnostyki prostaty należy badanie per rectum, czyli ręczne badanie wykonywane przez odbyt, a także badanie poziomu antygenu stercza we krwi oraz USG, pozwalające także na ocenę ilości moczu zalegającego w pęcherzu. W zależności od stopnia zaawansowania przerostu prostaty, lekarz może zalecić leczenie farmakologiczne lub operacyjne, polegające na wycięciu części gruczołu.

Schorzenia narządów dokrewnych

1. Nadczynność tarczycy

Nadczynność tarczycy jest zaburzeniem, w którym tarczyca produkuje za dużo hormonów w stosunku do potrzeb organizmu.

Do najczęstszych przyczyn nadczynności tarczycy w Polsce zalicza się:

- chorobę Gravesa i Basedowa (choroba o podłożu autoimmunologicznym, w której własne przeciwciała pobudzają tarczycę do produkcji hormonów)
- guzki tarczycy (wole guzkowe naczynne [toksyczne], guz autonomiczny tarczycy;).
- Nadczynność tarczycy jest jedną z najczęstszych chorób endokrynologicznych; dotyczy ok. 1–2% dorosłych w Polsce. Chorują głównie kobiety w wieku 20–40 lat, natomiast rzadko zdarza się u dzieci.

Główne objawy sugerujące nadczynność tarczycy to:

- uczucie gorąca
- wzmożona potliwość
- nerwowość, niepokój, rozdrażnienie
- drżenie rąk
- chudnięcie, pomimo zwiększonego apetytu
- częstsze oddawanie stolca/biegunka
- przyśpieszenie czynności serca, uczucie kołatania serca
- osłabienie siły mięśniowej
- wypadanie włosów
- objawy oczne – wytrzeszcz, podwójne widzenie, obrzęk i zaczerwienienie powiek lub spojówek (typowe dla choroby Gravesa i Basedowa)
- zaburzenia miesiączkowania, niepłodność.

W leczeniu nadczynności tarczycy stosuje się:

-leczenie farmakologiczne za pomocą leków przeciwtarczycowych (tyreostatyków).

-leczenie jodem promieniotwórczym (¹³¹I).

-leczenie operacyjne (strumektomia, tyreoidektomia).

2. Niedoczynność tarczycy

Niedoczynność tarczycy (*hypothyreosis*) wiąże się z niedoborem hormonów tarczycy. Przyczyny niedoczynności tarczycy mogą być rozmaite - od choroby autoimmunologicznej po uraz mechaniczny. Niedoczynność tarczycy dotyczy aż do 6 procent osób do 60 roku życia, a częstość występowania wzrasta z wiekiem, istotne jest również to, że dotyka kobiety 5 razy częściej niż mężczyzn.

Jakie są przyczyny niedoczynności tarczycy?

a) choroba Hashimoto - przewlekłe autoimmunologiczne (limfocytowe) zapalenie tarczycy - niebolesne zapalenie tarczycy, powoli niszczące tarczycę i prowadzące do zmniejszenia produkcji hormonów

b) operacyjne usunięcie tarczycy, którego przyczyną jest np. rak tarczycy, choroba Gravesa i Basedowa czy wola guzkowe nadczynne powoduje trwałą niedoczynność tarczycy, a jej stopień zależy od tego, czy usunięto cały gruczoł czy np. jeden jego płat

c) leczenie jodem promieniotwórczym (jodem radioaktywnym; ^{131}I), które jest stosowane w leczeniu m. in. raka tarczycy, choroby Gravesa i Basedowa czy wola guzkowego nadczynnego

d) zapalenia tarczycy (np. podostre zapalenie tarczycy, poporodowe zapalenie tarczycy, ostre zapalenie gruczołu tarczowego); w tych przypadkach niedoczynność tarczycy może być przemijająca

e) polekowa niedoczynność tarczycy (np. po amiodaronie - leku podawanym przy arytmii serca, czy po interferonie α - leku antywirusowym i przeciwnowotworowym)

f) niedobór jodu

g) napromienianie okolicy szyi z powodu nowotworów (np. piersi) może nawet po wielu latach skutkować niedoczynnością tarczycy.

Objawy niedoczynności tarczycy:

- męczliwość
- duszność wysiłkowa
- spływanie oddechu
- nadmierna senność
- stałe odczuwanie zimna (nawet w upalne dni)
- częste zaparcia
- sztywność mięśni
- ból stawów
- przyrost wagi mimo braku apetytu

- ochrypty głos
- słabsza pamięć
- osłabiona zdolność koncentracji
- obrzęk powiek
- "nalana" twarz
- często pojawia się tzw. drugi podbródek
- obrzęk szyi
- zanikają dołki nad obojczykami
- zaburzenia miesiączkowania
- łamliwość i wypadanie włosów
- przerzedzanie się brwi
- sucha skóra
- utrata owłosienia w dołach pachowych
- obniżenie nastroju i myśli depresyjne
- objaw "brudnych kolan", "brudnych łokci"
- ślepotą zmierzchowa
- zatrzymanie wody w organizmie
- trudności z utrzymaniem ciąży
- impotencja
- zmniejszenie libido
- objawy choroby wieńcowej
- bradykardia zatokowa
- spowolnienie ruchów
- gromadzenie się płynu w otrzewnej

Leczenie niedoczynności tarczycy polega na regularnej suplementacji brakujących hormonów tarczycy, czyli na przyjmowaniu preparatów tyroksyny.

Temat: Schorzenia narządów zmysłu:

1. Jaskra

Jaskra jest chorobą narządu wzroku polegającą na postępującym uszkodzeniu nerwu wzrokowego (neuropatia jaskrowa) w wyniku słabszego ukrwienia nerwu oraz zwiększonego ciśnienia wewnątrz gałki ocznej.

Wnętrze oka wypełnione jest przez ciecz wodnistą, która utrzymuje prawidłowe ciśnienie śródgałkowe oraz zapewnia prawidłowe odżywianie struktur w gałce

ocznej. W jaskrze wzrost ciśnienia może być spowodowany zwiększonym wytwarzaniem cieczy wodnistej lub utrudnionym jej odpływem z gałki ocznej. Jaskra przebiega najczęściej bez charakterystycznych objawów. Może prowadzić jednak do nieodwracalnego uszkodzenia nerwu wzrokowego, a nawet do utraty wzroku.

Objawy:

- poranne migreny
- widzenie tęczyowych pól wokół jasnego źródła światła
- wpadanie na przedmioty
- intensywny ból oczu i głowy
- mdłości i zawroty głowy
- podwyższone ciśnienie śródgałkowe
- obniżona ostrość wzroku
- zwężenie pola widzenia

W miarę rozwoju choroby dochodzi do tzw. widzenia lunetowego, które polega na tym, że widoczna pozostaje jedynie środkowa część pola widzenia.

Wśród czynników ryzyka prowadzących do rozwoju jaskry można wymienić:

- rodzinne skłonności do jaskry
- nadciśnienie
- niedociśnienie
- cukrzycę
- miażdżycę
- krótkowzroczność
- częste bóle głowy, migreny
- długotrwały stres
- podeszły wiek
- wcześniejsze uszkodzenia i zabiegi chirurgiczne oka
- przewlekłe stosowanie sterydów (ogólne i miejscowe)
- palenie papierosów.

Diagnostyka jaskry

Jedynym sposobem wczesnego wykrycia jaskry są regularne badania okulistyczne.

Ze względu na większą częstość zachorowań na jaskrę osób powyżej 40. roku życia, zaleca się, po przekroczeniu tego wieku, przeprowadzać okresowe badanie lekarskie.

Leczenie jaskry jest procesem etapowym, który polega na obniżeniu ciśnienia śródgałkowego oraz polepszeniu ukrwienia nerwu wzrokowego. Jeżeli choroba postępuje, wykonuje się zabieg chirurgiczny lub zabieg laserowy, polegający na polepszeniu odpływu cieczy wodnistej.

2. Zaćma

Zaćma, zwana również kataraktą, jest postępującą chorobą narządu wzroku, polegającą na częściowym lub całkowitym zmętnieniu soczewki, co prowadzi do znacznego pogorszenia wzroku.

Występuje wiele typów zaćmy. Są one związane z przyczyną powstawania.

Rodzaje zaćmy:

- wrodzona
- nabyta
- starcza

Objawy zaćmy

Początkowo zaćma rozwija się bezboleśnie, nie dając charakterystycznych objawów. W pierwszych etapach rozwoju choroby soczewka ulega tylko w niewielkiej części zmętnieniu, nie powodując żadnych zaburzeń w polu widzenia.

W miarę rozwoju choroby zmętnienie zajmuje coraz większą część soczewki, prowadząc do pojawienia się charakterystycznych objawów:

- pogorszenie ostrości wzroku, widzenie „za mgłą”
- ból, zaczerwienienie, łzawienie oczu
- problemy z widzeniem w jasnym świetle
- szybkie męczenie się oczu
- zniekształcone widzenie przedmiotów
- pojawienie się plam w polu widzenia
- większa wrażliwość oczu na światło i blask
- większa wrażliwość oczu na światło i blask
- podwójne widzenie jednym okiem, niezależne od kierunku spojrzenia
- zmiana koloru źrenicy z czarnego na szarobiąły
- w przypadku zaćmy wrodzonej: zwykle całkowita utrata wzroku.

Zmiany dotyczą zazwyczaj obu oczu, chociaż najczęściej tempo rozwoju choroby w każdym oku jest inne.

Przyczyny zaćmy

- zmętnienie soczewki związane z procesem starzenia się organizmu
- czynniki wrodzone:
 - stosowanie przez matkę w ciąży niektórych leków (np. kortykosteroidów, antybiotyków)
 - zakażenie wewnątrzmaciczne płodu w I trymestrze
 - przebyte przez matkę w ciąży choroby zakaźne, takie jak: różyczka, ospa wietrzna, grypa, półpasiec, płońica, odra
 - alergia matki
 - nieprawidłowe odżywianie ciężarnej
- czynniki dziedziczne
- doznany uraz (skaleczenie lub zabieg operacyjny oka)
- proces zapalny, np. zapalenie tęczówki
- cukrzyca (upośledza odżywianie soczewki)
- uszkodzenia związane z ekspozycją na promieniowanie słoneczne.

Leczenie zaćmy

Najlepsze rezultaty daje obecnie leczenie chirurgiczne polegające na usunięciu zmętnionej soczewki i zastąpieniu jej sztuczną.

3. Głuchota i niedosłuch

Głuchota to całkowita utrata zdolności odbierania bodźców dźwiękowych. Niedosłuch to częściowa utrata słuchu..

Typy głuchoty:

- przewodzeniowa
- odbiorcza
- starcza
- nagły niedosłuch
-

Objawy głuchoty

Objawy głuchoty przewodzeniowej:

- niedosłuch dźwięków o określonym natężeniu
- lepsza percepcja dźwięków podczas głośniejszej rozmowy.

Objawy głuchoty odbiorczej:

- zaburzenie słuchu, którego nie można poprawić zwiększeniem intensywności dźwięku, jak ma to miejsce w głuchocie przewodzeniowej.

Objawy głuchoty starczej:

- powoli postępujący zanik słuchu
- ubytek słuchu w starszym wieku.

Objawy nagłego niedosłuchu:

- nagłe, jednostronne zaburzenie słuchu
- szum
- dzwonienia w uszach
- zawroty głowy, zaburzenia równowagi

Przyczyny głuchoty

Przyczyny głuchoty przewodzeniowej:

- zaniknięcie światła przewodu słuchowego zewnętrznego
- przebicie błony bębenkowej
- zapalenie ucha środkowego
- niedrożność trąbek słuchowych (Eustachiusza)
- otoskleroza (choroba otoczki kostnej błędnika).

Przyczyny głuchoty odbiorczej:

- zaburzenia rozwoju zarodkowego (głuchota odbiorcza wrodzona)
- zapalenie ucha wewnętrznego.

Przyczyny nagłego niedosłuchu:

- narażenie na hałas
- szkodliwe działanie leków i toksyn
- urazy
- choroby nowotworowe.

Leczenie głuchoty

Przy głuchocie przewodzeniowej trzeba wyeliminować przyczynę utrudniającą odbieranie bodźców dźwiękowych. W leczeniu stosuje się aparaty słuchowe, które odpowiednio wzmacniają dźwięki z zewnątrz i ułatwiają ich przekazywanie do ucha wewnętrznego. Przy głuchocie odbiorczej zaburzenie dotyczy ślimaka lub dróg słuchowych, więc aparaty słuchowe nie poprawią słuchu. Możliwe jest wszczepienie sztucznego ślimaka, aby poprawić przewodzenie dźwięków.

Odpowiedz na pytania:

1. wymień drobnoustroje , które najczęściej wywołują zakażenia dróg moczowo-płciowych.
2. Podaj przyczyny nietrzymania moczu.
3. Wymień objawy przerostu prostaty.
4. Jakiego schorzenia przyczyną jest nadmierna produkcja hormonów tarczycy?
5. Omów chorobę zwaną kataraktą.

Bibliografia:

1. L. Pączek.K. Mucha, B. Foroniewicz: Choroby wewnętrzne .PZWL 2009
2. J.M. Hahn: Choroby wewnętrzne. MedPh , Wrocław 2015
3. Strony internetowe;
<https://www.mp.pl/nadczynosc-tarczycy>
<https://www.poradnikzdrowie.pl/zdrowie/hormony/niedoczynosc-tarczycy-przyczyny-objawy-leczenie-aa-3Nj8-M9Fi-7h4c.html>
<https://cotozachoroba.pl/encyklopedia-chorob/choroby-narzadu-wzroku-zmyslow/>